

Ime Isus

Upoznajmo Isusovo ime

“Izbavit ću ga jer me ljubi, zakrilit ga jer poznaje MOJE IME.”
(Psalam 91:14)

Bez obzira jesmo li kršćani, ili tek kucamo na vrata Božjeg kraljevstva, Isusovo ime za nas ima životno značenje. Na njegov spomen niti jedna sila duhovnog svijeta ne ostaje ravnodušna. Učenje o ovom predmetu može nas iznenaditi do te mjere da počnemo vidjeti duhovne stvarnosti za koje smo mislili da su nam nedostupne, ili da ih u najboljem slučaju mogu imati samo “odabrani”. Upravo zato apostol Pavao izričito naglašava i jamči, “*da će svatko tko zazove GOSPODINOVO IME biti spašen*”. (Rimljanima 10:13) Ne odabrani, nego svatko! Mogućnost pripadanja 'tko god zazove' skupini na prvi pogled izgleda predobro da bi bilo istinita, ali to je ono što uči Pismo. Značenje Isusovog imena je spasenje, od hebrejske riječi *JEŠUA*, što znači: GOSPODIN SPAŠAVA, GOSPODIN JE SPASENJE. Pojam spasenja u vjerskom naučavanju često nije točno ili cjelokupno biblijski predstavljen. To je temeljni uzrok postojanja iskrivljenih predodžbi koje sprečavaju ljude u primanju spasonosne spoznaje. Grčka riječ *sozo* koja je prevedena kao spasenje znači: pustiti na slobodu, ozdraviti, izvesti na sigurno, osloboditi od bolesti ili demonskih sila, spasiti od vječne osude, smrti ili grijeha.

U Ivanovom evanđelju čitamo “*da vjerujući imamo život u NJEGOVOM IMENU*”. (20:31) Gore spomenute vrijednosti spasenja ne mogu biti pronađene izvan duhovne dimenzije Isusovog imena. Nisu li prisutne u našem životu, to je siguran pokazatelj da nismo spašeni na jednom ili više područja. Božja volja je da takvo stanje trenutno bude promijenjeno. David je imao duhovno razumijevanje važnosti poznavanja Gospodinovog imena. On u Devedeset

prvom psalmu kaže: “*Izbavit ću ga jer me ljubi, zakrilit ga jer poznaje MOJE IME.*” (14) Poznavati Isusovo ime u duhovnom smislu znači puno više od prosječne predodžbe, zato što je ona u pravilu lišena biblijske spoznaje. Hebrejska riječ *yada* koja je prevedena kao poznaje znači: imati znanje, prepoznati, obiteljski prijatelj, biti blizak s nekim, osjećati. Naša vjera bi uvijek trebala ići u smjeru ostvarenja navedenih vrijednosti. Čovjek može biti crkveni član, službenik, redovit čitatelj Biblije i kršćanskih knjiga, no svejedno nemati iskustvo spasenja u punom biblijskom opsegu i blisko zajedništvo s Gospodinom.

Psalmist kaže “*da Bog šalje spasenje svom narodu, zato što je svoj Savez postavio zauvijek: SVETO JE I ČASNO NJEGOVO IME*”. (111:9) Savez koji je Bog sklopio s nama u Kristu ima čvrste i nepromjenjive temelje. Spasenje koje nam je osigurao u svome Sinu jest dostojno vjere. Ono nije suhoparna teološka fraza, nego živa duhovna stvarnost. U tom slučaju i naš stav spram njega treba biti prikladan. Vjerujemo li uistinu u nečiju silu i moć, onda je razumljivo da ga pozivamo u pomoć. Trebamo znati da je Božja volja da počnemo djelotvorno vjerovati u Isusovo ime, ukoliko to još nismo počeli činiti. U slučaju da već jesmo vjernici, budimo odvažni i nastavimo hodati u otkrivenju istine. Pavao naglašava “*da ljudi koji vjeruju u njega neće biti razočarani*”. (Rimljanima 10:11)

Duhovna sila u Isusovom imenu

“Spasenja nema ni po jednom drugom, jer je pod nebom ISUSOVO IME jedina sila koja je ljudima dana za spasenje.”
(Djela 4:12)

Ovo je Petrov odgovor na pitanje velikih svećenika koje se odnosilo na čudesno ozdravljenje hromog prosjaka pred vratima

Krasna u Jeruzalemu. Koliko je snažno jamstvo koje stoji iza ovako smjele apostolove izjave? Na temelju čega bismo trebali odbaciti uzdanje u bilo što, ili bilo koga? Zašto je pod nebom Isusovo ime jedina sila koja može spašavati ljude na razinama duha, duše i tijela? Ovakva pitanja su u svakom slučaju opravdana i zaslužuju biti odgovorena. Nije riječ o banalnoj stvari, npr. hoćemo li vjerovati u trgovačko predstavljanje najnovijeg proizvoda na tržištu. U pitanju su najviši mogući ulozi u našem životu; pomirenje s Bogom, pravednost, ozdravljenje, oslobođenje, čistoća uma, razumijevanje duhovnih stvari, ispunjenje svrhe i sve ono što je Bog posredstvom milosti osigurao za nas u Kristu.

Pred Isusovim zapečaćenim grobom postavljalo se samo jedno, za spasenje ljudske vrste životno važno pitanje; hoće li mu tijelo zauvijek ostati unutra, ili će se ispuniti Njegove proročke riječi da će uskrsnuti treći dan (Matej 16:21). Božja vjerodostojnost ovisila je o ispunjenju ovog proročanstva. U slučaju da Bog nije imao raspoloživu silu kojom bi svojeg Sina uskrsnuo od mrtvih, tada Njegovo ime ne bi imalo snagu, autoritet ili općeniti značaj u duhovnom svijetu. Spasiteljska sila ne bi mogla biti pokrenuta u cilju dotoka blagoslova u živote ljudi koji ga zazivaju vjerom, primajući Božju milost. Tada bi sotona potpuno opravdano mogao reći: "Ukoliko je Isusovo tijelo još uvijek u grobu, a duh mu prebiva u podzemnom svijetu (boravištu mrtvih), onda je kršćanima bolje da šute!" Pavlov zaključak iz Prve poslanice Korinćanima potvrđuje da to nikako ne bi bilo njegovo pretjerano razmetanje, ili samo prazna prijetnja: *"Ako li Krist nije uskrsnuo, onda je neosnovano naše propovijedanje, neosnovana je i naša vjera."* (15:14)

Kristovo uskrsnuće od mrtvih bio je duhovni izazov koji je sotona uputio Bogu. Biblija kaže *"da je plaća za grijeh smrt"*. (Rimljanima 6:23) To znači da je Isus kao žrtva pomirenja bezuvjetno morao iskusiti

stanje smrti na sve tri razine ljudske opstojnosti: duhovnoj, duševnoj i tjelesnoj. Na duhovno - duševnoj razini, Njegov nutarnji čovjek (duh) sišao je u tamne dubine podzemnog svijeta i osjetio užas krajnje odvojenosti od Boga. Zahtjevi pravednosti ne bi mogli biti zadovoljeni bez tog stravičnog iskustva. Sotona nije mogao pred Božjim licem optužiti Isusa niti za jedan počinjeni grijeh, iako je završio u podzemlju natovaren krivicom svih potomaka prvog Adama. On ga je htio zauvijek zadržati u stanju smrti i tako spriječiti ostvarenje Božjeg spasiteljskog nauma za čovječanstvo.

Sotonin konačni poraz bio je na vidiku i događaji su nezadrživo krenuli prema konačnom raspletu u zadnjem činu velike i toliko očekivane duhovne bitke. Njegin ishod sve je promijenio. Isusovo mrtvo tijelo u grobu bilo je zadnje područje njegove privremene vlasti koju je grčevito nastojao zadržati. Uskrsnuće se moralo odigrati i na tjelesnoj razini, kako bi sotonina vlast bila zauvijek slomljena i u tom području. Bog je pokrenuo najsilniji napad ikad izveden u duhovnim bitkama. Sotonine duhovne sile opkolile su grob u očajničkom pokušaju zadržavanja posljednjeg borbenog uporišta. Demonska vojska postavila je štit koji je trebao spriječiti prodor Svetog Duha u grob i oživljavanje Isusovog tijela. Svi prinčevi duhovne tame bili su na tom mjestu, spremni za borbu. Unatoč tome, niti jedna sila više nije mogla spriječiti prodor Svetog Duha. On je protutnjao demonskim redovima poput orkana. Straže pakla bile su probijene i razbijene, a Božji Duh se doslovno poput bujice ulio u Isusov zapečaćeni grob. Tako je Božji Sin uskrsnut u duhu, duši i tijelu.

U Poslanici Kološanima čitamo *"da je Krist razoružao Poglavarstva i vlasti i javno ih izložio ruglu, vodeći ih u pobjedonosnoj povorci pobijeđene njime"*. (2:15) Uskrsli Krist napao je demonsku vojsku takvom silinom da su zli duhovi padali pokošeni silom uskrsnuća. Njihovo duhovno oružje bivalo je rastopljeno vrućinom Božje vatre i smrvljeno djelovanjem Njegovog malja. Na

sve strane duhovnog svijeta bili su razbacani ostaci pobijeđene vojske. Isusovo ime veličanstveno je zasjalo u punini božanstva na obzoru duhovnog svijeta. Stvari više nisu bile kao prije uskrsnuća, niti će ikada biti.

Pavao objašnjava *“da je Bog Isusa uzdigao na najvišu visinu i dao mu je JEDINSTVENO IME koje je iznad svakog drugog imena, da se ISUSOVOM IMENU pokloni svako koljeno nebeskih, zemaljskih i podzemnih bića, i da svaki jezik prizna - na slavu Boga Oca: ‘Gospodar je Isus Krist!’”* (Filipljanima 2:9-11) Isusovo ime je jedinstveno i prepoznato u duhovnom svijetu kao uzvišeni autoritet. Ne postavlja se pitanje imaju li demonske sile izbora. One moraju pokloniti svoje koljeno pred autoritetom i silom Isusovog imena. Biblija kaže *“da su knezovi ovog svijeta osuđeni na propast”*. (1. Korinćanima 2:6) Grčka riječ *katargeo* koja je prevedena kao propast znači: učiniti beskorisnim, nedjelotvornim, neupotrebljivim, nesposobnim, ukinuti, uništiti. Sotona brižno njeguje dojam snažnog i moćnog duhovnog bića, nedodirljivog za Božju silu. Horror i triler igrani filmovi služe mu za oblikovanje iskrivljene predodžbe odnosa snaga u duhovnom svijetu. On kroz stoljeća pokušava sakriti razmjere svojeg sramotnog poraza i ponižavajućeg duhovnog položaja. Podlegnemo li utjecaju njegovog promidžbenog stroja, tada Isusovo ime za nas neće biti živo, djelotvorno i upotrebljivo. No, prepoznavanjem i korištenjem nepobjedive sile Njegovog imena naši životi bivaju korjenito i trajno promijenjeni.

Duhovna iskaznica kršćana

“Sinove mi dovedi izdaleka, i moje kćeri s kraja zemlje, sve koji se zovu MOJIM IMENOM, koje sam stvorio na svoju slavu, koje sam saznao i načinio.”
(Izaija 43:6,7)

Svatko živi na razini duhovne osobnosti. Ovaj duhovni zakon ima tamnu i svjetlu stranu. U stanju duhovne smrti naš položaj

bio je prizeman, zemaljski i tjelesan. Sotona je mogao gospodariti našim životom zato što nam je na duhovnoj iskaznici ispisao ove podatke: duhovno mrtav, slab, nemoćan, porobljen grijehom, bolestan i dr. Sveti Duh je u Kristu promijenio podatke na našoj osobnoj iskaznici. Vjerujemo li da smo učinjeni novim stvorenjima u Kristu, onda jednako moramo vjerovati da nosimo ime osobe čiji Duh nas je preporodio. Prorok Izaija kaže: *“Sinove mi dovedi izdaleka, i moje kćeri s kraja zemlje, sve koji se zovu MOJIM IMENOM, koje sam stvorio na svoju slavu, koje sam saznao i načinio.”* (43:6,7)

Svatko od nas ima zemaljsko ime i ono nas predstavlja u vidljivom svijetu. Za duhovni svijet Bog je predvidio da se zovemo Njegovim imenom. Na našoj duhovnoj iskaznici ne piše naše zemaljsko, nego ime Gospodina Isusa Krista. Ovo za nas ne bi smio biti samo suhoparan biblijski podatak. Prorok Jeremija ispravno je postupio primanjem ovog otkrivenja: *“Kad su mi došle tvoje riječi ja sam ih gutao. Tvoje riječi su ushitile i obradovale moje srce, jer sam se zvao TVOJIM IMENOM.”* (15:16) Bog Otac nas više ne gleda kao izdvojene ljude, nego nas poistovjećuje s Isusovim imenom. To je neizreciva čast. Ne može postojati sigurnije jamstvo da smo postali pripadnici Božjeg naroda. On nikada ne bi rušio ugled svojeg svetog i uzvišenog imena. Zato s velikom odgovornošću trebamo pristupiti duhovnim stvarima vjere.

Osobna iskaznica svakog vjernika sadrži podatak stalnog mjesta prebivanja. Gdje mi stanujemo u duhovnom kontekstu? Želimo li svoju vjeru temeljiti na istini Božje riječi, onda ćemo prihvatiti kao istinito Pavlovo učenje: *“Bog nas je uskrsnuo zajedno s Kristom i postavio nas je s njim u nebesima.”* (Efežanima 2:6) Prolazimo li bilo kojim gradom odmah možemo vrlo jednostavno procijeniti materijalni status stanovnika pojedinih četvrti. Imućni ljudi iz svijeta svoj materijalni status u pravilu dokazuju stanovanjem u luksuznim stambenim objektima koji su smješteni na

---

atraktivnim lokacijama. Stare, neobnovljene i ruševne zgrade svjedoče da u njima žive ljudi nižeg socijalnog statusa.

U Kristu smo učinjeni duhovnim bogatašima (1. Korinćanima 1:5; Efežanima 1:3). Upravo bi zato u pravom smislu riječi bila tragedija i promašaj odabrati za mjesto stanovanja prizemljenu lokaciju. Kristovo prijestolje na koje smo postavljeni najuzvišenije je mjesto Božjeg kraljevstva. Mi ne možemo vladati s Njim iz prizemljenog položaja. Svatko od nas mora vjerom useliti na Njegovo prijestolje, kako bi mogli prilagoditi svoje razmišljanje i djelovanje novom položaju.

(Ovo je ulomak iz knjige Život u imenu Isus koju možete pročitati na našoj stranici)